

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **A. S.**, nar. X J. – M., osoba bez státního občanství, trvale bytem R., D., K., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 3. 2014, č. j. MV-14504-4/VS-2014,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“ či „MV“), ze dne 5. 12. 2013, č. j. VS-828/835.3/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení §7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že byl žalobou napadeným rozhodnutím na svých právech zkrácen přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti.

V *prvním žalobním bodě* obecně namítal, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu (poznámka soudu - zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. V tomto smyslu pak žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. V řízení byla zásadním způsobem porušena procesní práva účastníků řízení při vydání těchto rozhodnutí, stejně ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména tedy ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

V *druhém žalobním bodě* pak již konkrétně namítal zásadní pochybení žalovaného správního orgánu, ale rovněž tak orgánu nalézacího, v průběhu vedeného řízení, která dle názoru žalobce měly nepochybně vliv i na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a sice protiprávní postup správních orgánů pokud jde o naložení s podaným odvoláním. Žalobce sice podal ve věci tzv. blanketní podání, které nebylo perfektní, ale tento fakt nezabývá žalovaného povinnosti poskytnout účastníku řízení součinnost a umožnit mu uplatnit důvody, pro které prvoinstanční rozhodnutí napadá. Správní orgány pochybily, když správní orgán prvního stupně neumožnil žalobci hájit náležitě svá práva a neposkytl mu potřebnou součinnost, žalovaný správní orgán pak pochybil tím, že rozhodl bez znalosti odvolacích námitek.

K tomu poukázal na ust. § 37 odst. 3 správního řádu a zdůraznil, že v případě návrhového řízení (jak je tomu např. i v řízení o žádosti o udělení státního občanství) pak navíc platí, že správní orgán pomůže žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě (§ 45 odst. 2 správního řádu). Ačkoliv v průběhu řízení bylo učiněno několik úkonů, které se týkaly právě doplnění podaného rozkladu, nelze s postupem správních orgánů souhlasit. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doplnění odvolání v přípisu, který neměl relevantní formu. Zároveň mu tímto přípisem byla určena lhůta, ve které může své odvolání doplnit. Žalobce podotkl, že jak výzva k doplnění odvolání, tak lhůta, která byla žalobci stanovena, byla uložena v rozporu se zákonem, kdy ust. § 39 odst. 1 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost učinit tak formou usnesení. Podle žalobce je z obsahu spisového materiálu zřejmé, že žádné takové usnesení nebylo vydáno a žalobci tedy nebyla právoplatně určena lhůta ani nebyl řádně vyzván k doplnění svého podání.

Dalším krokem, který byl ve věci učiněn, je pak další přípis, který informuje žalobce o předložení spisového materiálu nadřízenému správnímu orgánu.

V žádném z těchto přípisů nebyl žalobce řádným způsobem informován o následcích neodstranění vad podaného odvolání a rovněž tak nebyl řádně vyzván k doplnění podaného odvolání, stejně jako mu nebyla řádně stanovena lhůta k doplnění odvolání, kdy i přes tuto zjevnou nezákonnost bylo nadřízeným správním orgánem rozhodnuto o podaném odvolání a to bez znalosti odvolacích námitek. Takový postup je v rozporu se zákonem, jak je ostatně potvrzeno i rozhodovací praxí soudů ČR. Žalobce k tomuto odkázal na rozsudek Krajského soudu Hradec Králové č. j. 54Ca 1/2008 – 30.

Žalovaný navíc ještě zvýraznil nezákonnost svého postupu, když v podstatě popřel význam odvolacích námitek a konstatoval, že žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání je irelevantní.

Žalobce měl proto za to, že byl postup žalovaného protiprávní a v rozporu s právem žalobce na řádný proces.

Podotkl, že i v případě, že by byl řádně vyzván k doplnění podaného odvolání a toto doplněno nebylo, žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když dostatečně nepřezkoumal zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Odvolací správní orgán je totiž povinen vždy přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a to bez ohledu na rozsah odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu). Žalovaný však žádným způsobem zákonnost procesu nezkoumal, navíc sám přidal nezákonnost další, když zcela vymazal význam odvolacích námitek pro odvolací řízení a upřel tak žalobci právo na spravedlivý proces.

Dále žalobce poukázal na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán a nutnost hledat při správním rozhodování spravedliví řešení, což by mělo mít hlavní náplní činnosti správních orgánů. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům uloženo odhlédnout od formalistického přístupu a v co možná nevyšší možné míře se zaměřit na nalézání správných řešení. Správní orgány však žalobci zcela upřely jeho práva a zcela rezignovaly nejen na správná a spravedlivá řešení, ale rovněž na řešení zákonná, kdy umožnily rozhodovat v rozporu se správním řádem bez znalosti odvolacích námitek.

K možnosti a především správnosti takového přístupu, oproti přístupu, který slepě trvá na doslovném znění zákona, odkázal na judikaturu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a Nejvyššího správního soudu v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56.

Uzavřel, že následkem postupu správních orgánů, které neumožnily žalobci náležitě hájit své oprávněné zájmy, byl porušen správní řád v mnoha podobách, což mělo vliv rovněž na zákonnost rozhodnutí ve věci. Správní řízení o jeho žádosti tedy bylo zatíženo nezákonností v postupu prvoinstančního orgánu, kdy tento neposkytl účastníku řízení plnou ochranu jeho práv a oprávněných zájmů, zejména při přihlédnutí ke specifickým okolnostem případu. Odvolací orgán pak rovněž pochybil, když v rozporu s jednoznačným příkazem správního řádu nijak nezohlednit nezákonné praktiky prvoinstančního orgánu, čímž zatížil i své rozhodnutí těžkou vadou zákonnosti, neboť nenapravil nezákonnost, které se v řízení dopustil prvoinstanční orgán.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a setrval na v něm uvedeném právním názoru. Konstatoval, že se s uplatněnými žalobními body dostatečně vypořádal na str. 3 v předposledním odstavci svého rozhodnutí, a to i s požadavkem žalobce o prodloužení lhůty k doplnění podaného rozkladu, k němuž již dříve obdržel výzvu (ze dne 8. 1. 2014) v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu. Pokud jde o žalobcem namítanou formu předmětné výzvy, resp. použití ustanovení § 39 správního řádu, měl žalovaný za to, že z ustanovení § 37 odst. 3 ani z § 39 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 správního řádu v daném případě neplyne obligatorní forma usnesení.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V podání ze dne 12. 8. 2014 žalobce k výzvě soudu upřesnil konečný návrh ve věci.

Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného, jež se z ústního jednání omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti, zástupce žalobce setrval na svém stanovisku a uváděl obdobně jako v podané žalobě. Důkazy nenavrhoval, proto o nich soud nerozhodoval.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakožto i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce v *prvním žalobním bodě* konkrétně nespecifikoval, jakých nezákonností se správní orgány obou stupňů porušením namítaných ustanovení správního řádu dopustily, přezkoumal soud v obecné poloze obě správní rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že se správní orgán 1. stupně ani žalovaný namítaných porušení ustanovení správního řádu nedopustily. Z odůvodnění jejich rozhodnutí, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě je totiž zřejmé, že správní orgány vyšly z dostatečně zjištěného skutkového stavu a v řízení o žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky (správnímu orgánu 1. stupně došla dne 23. 3. 2012) dospěly důvodně k závěru, že žalobce splňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tj. nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území ČR (trvalý pobyt povolen ke dni 18. 12. 2006), dále splňuje podmínku § 7 odst. 1 písm. d) téhož zákona, kdy dne 21. 2. 2012 prokázal znalost českého jazyka, zohlednily při hodnocení naplnění ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, kdy uvedly, že žalobce sice porušil zákonné povinnosti ve vztahu k veřejnému zdravotnímu pojištění opožděnými úhradami pojistného, čímž došlo ke vzniku penále, s ohledem na odstup od posledního vzniku na doplatku na zdravotním pojištění však splnění této zákonné podmínky pro udělení státního občanství s odkazem na § 11 odst. 4 citovaného zákona prominuly. Žádosti žalobce však vyhovět nemohly z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství, neboť si dne 2. 12. 2013 vyžádaly úřední cestou žalobcův výpis z rejstříku trestů, podle něhož byl dne 13. 3. 2013 pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1, 2, písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen trestní zákoník) k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců z podmíněným odkladem na 12 měsíců. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství stanoví podmínky, za kterých lze občanství České republiky na žádost fyzické osobě udělit. Tyto podmínky však musí být splněny současně. Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona lze státní občanství na žádost udělit fyzické osobě mimo jiné, pokud „*nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin*“. Ustanovení § 11 téhož zákona pak zakládá pravomoc správnímu orgánu prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a), b), d) a e), nikoliv však podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Z toho je zřejmé, že žalobce jednu z kumulativně požadovaných zákonných podmínek nesplnil, neboť byl v posledních 5 ti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, přičemž tuto podmínku zákon neumožňuje prominout.

Závěr správních orgánů o tom, že žalobci nelze vyhovět k jeho žádosti o udělení státního občanství ČR, je proto v souladu se zákonem.

K námitce uplatněné žalobcem ve *druhém žalobním bodě* stran nezákonnosti postupu správních orgánů poté, kdy podal rozklad proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce brojil proti rozhodnutí MV (ze dne 5. 12. 2013 č. j. VS-828/835.3/2-12) rozkladem (ze dne 19. 12. 2013) v tzv. blanketní formě, tj. bez uvedení důvodu, který odůvodní ve lhůtě 15 dnů.

Podáním z téhož dne zároveň zástupce žalobce oznámil převzetí právního zastoupení a požádal o nahlédnutí do spisového materiálu v co možná nejkratším termínu.

MV reagovalo sdělením ze dne 3. 1. 2014, kdy zástupce žalobce uvědomilo o možnosti nahlédnout do spisového materiálu na zde uvedené adrese s tím, že konkrétní termín

lze dohodnout telefonicky či e-mailem. Zástupce žalobce do spisu nahlédl dne 8. 1. 2014 a pořídil si fotokopie. Ještě téhož dne jej Ministerstvo vnitra vyzvalo, aby po nahlédnutí do spisu zaslal odůvodnění rozkladu ve lhůtě do 15. 1. 2014 s tím, že pokud nebude v této lhůtě odůvodněn, předá jej MV rozkladové komisi žalovaného ve stávající podobě.

Podáním ze dne 13. 1. 2014, došlým MV dne 16. 1. 2014, zástupce žalobce žádal o opětovné prodloužení lhůty o 30 dnů s tím, že si žalobce vyřizuje potřebné podklady k doplnění rozkladu, jedná se o dokumenty z jeho domovského státu a předpokládá, že jejich vyhotovení a následné přeložení do českého jazyka bude trvat přibližně jeden měsíc.

Nato správní orgán 1. stupně podáním ze dne 24. 1. 2014, došlým dne 29. 1. 2014, předložil žalovanému/rozkladové komisi spisový materiál a rozklad k projednání a rozhodnutí. V předkládací zprávě MV uvedlo, že zákon o státním občanství neumožňuje státní občanství udělit žadateli, který byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a proto neshledal důvodnou opětovnou žádost právního zástupce o prodloužení lhůty pro odůvodnění rozkladu. Konstatovalo, že nejprve zástupce žalobce v rozkladu podaném dne 19. 12. 2013 uvedl, že jej odůvodní do 15 ti dnů a požádal o nahlédnutí do spisu. Po nahlédnutí do spisu dne 8. 1. 2014 jej MV vyzvalo k zaslání odůvodnění rozkladu do 15. 1. 2014. Dne 15. 1. 2014 obdrželo MV žádost zástupce žalobce o prodloužení lhůty k doplnění rozkladu o dalších 30 dnů, přičemž pouze uvedl, že žalobce vyřizuje potřebné doklady ze svého domovského státu žadatele. Podle stanoviska MV však na skutečnosti, že žalobce/žadatel byl v ČR pravomocně odsouzen, doklady vystavené úřady jiného státu nic nezmění a k dalším průtahům v řízení není důvod. Proto byl zástupce žalobce informován o tom, že veškerá další doplnění má adresovat rozkladové komisi žalovaného. MV uzavřelo, že vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu, přičemž správní uvážení bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění a vzhledem ke skutečnostem, pro které neshledalo důvody pro řešení rozkladu cestou autoremedury, předložilo rozklad s tímto stanoviskem žalovanému s návrhem, aby byl rozklad zamítnut.

Rozkladová komise žalovaného na svém jednání (dne 21. 2. 2014 č. j. MV-14504-3-VS-2014) doporučila žalovanému, aby podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu rozklad zamítl, neboť žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství a nesplnění této podmínky nelze podle § 11 prominout.

O rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým právním posouzením zjištěného skutkového stavu správním orgánem 1. stupně plně přisvědčil a s ohledem na ustanovení § 7, odst. 1 písm. c) a § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neshledal žádost správního zástupce žalobce o prodloužení lhůty pro doplnění/odůvodnění podaného rozkladu za důvodnou, neboť obstarání si dokladů žadatelem z domovského státu a jeho předložení pro účely řízení o rozkladu v kontextu této právní úpravy a žadatelova pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin se stalo bezpředmětné a zbytečnou překážkou která by vedla k průtahům v řízení. Na skutečnosti, že žadatel byl v České republice pravomocně odsouzen, doklady vystavené úřady jiného státu nic nezmění. Z procesního hlediska žalovaný posoudil zákonnost postupu MV předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí jako souladný se zákonem a tento procesní postup v souladu s obsahem spisového materiálu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí popsal. Žalovaný se rovněž zabýval splněním ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a uzavřel, že z dosavadního průběhu pobytu a života žalobce na území ČR nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoliv krácen, když Česká republika je členem EU a vytváří příznivé podmínky pro zařazení cizinců do společnosti udělením, resp. neudělením státního občanství ČR nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území ČR.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán 1. stupně a žalovaný při posouzení rozkladu žalobce postupovaly v souladu se zákonem a soud tak nemohl vejít na žalobní námitky formulované pod tímto žalobním bodem, neboť dospěl k závěru, že se žalovaný (ani správní orgán 1. stupně) namítaných procesních pochybení nedopustil. Z popsaného průběhu správního řízení je patrné, že správní orgány poskytly žalobci dostatečný prostor k uplatnění jeho procesních práv a nezkrátily jej na jeho právo na spravedlivý proces.

O tom svědčí obsah spisového materiálu, kdy poté, kdy žalobce uplatnil rozklad proti rozhodnutí MV v tzv. blanketní formě, uvedl, že jej odůvodní do 15ti dnů od jeho podání a požádal o nahlédnutí do spisového materiálu, byl vzápětí v řádu dnů (dne 3. 1. 2014) MV informován o možnosti nahlédnout do spisového materiálu, což zástupce žalobce učinil dne 8. 1. 2014. Ještě týž den, kdy se zástupce žalobce seznámil s obsahem spisového materiálu, jej pak MV vyzvalo k doplnění odůvodnění rozkladu do 15. 1. 2014 a byl upozorněn, že pokud tak neučiní, bude rozklad předán rozkladové komisi žalovaného v předložené podobě. Podáním ze dne 13. 1. 2014, došlým MV dne 16. 1. 2014, však zástupce žalobce požádal o opětovné prodloužení lhůty o 30 dnů pro opatřování si podkladů pro rozklad z domovského státu, aniž by tyto podklady blíže specifikoval. Následně MV postupovalo tak, jak žalobce poučilo ve výzvě z 8. 1. 2014, a předložilo spis k posouzení rozkladu žalovanému. Za tohoto stavu soud zkrácení žalobcových procesních práv neshledal.

Pokud žalobce dále tvrdil, že výzva MV ze dne 8. 1. 2014 neměla relevantní formu ve smyslu § 39 odst. 1 správního řádu, neboť měl být vyzván k doplnění rozkladu usnesením, a stejnou výtku uplatňuje i vůči sdělení MV ze dne 24. 1. 2014, v němž jej správní orgán 1. stupně informoval o tom, že spisový materiál a rozklad předkládá žalovanému k projednání a rozhodnutí, nejsou jeho námitky opodstatněné.

Zdejší soud již judikoval (ve věci sp. zn. 9A 159/2013), že ustanovení ust. § 39 odst. 1 správního řádu předpokládá určení lhůty k provedení úkonu účastníkovi formou usnesení, avšak s ohledem na systematické řazení tohoto zákonného ustanovení ve správním řádu (hlava IV. „Lhůty a počítání času“), oproti zařazení ustanovení § 45 odst. 2 (hlava VI „Průběh řízení v prvním stupni“) má povahu obecného ustanovení, které má správnímu orgánu umožnit určit účastníkovi přiměřenou procesní lhůtu k provedení úkonu v řízení dojde-li k závěru, že je určení takové lhůty vzhledem k průběhu řízení zapotřebí a nestanoví-li takovou lhůtu samotný zákon.

Uvedené tedy dopadá na všechny možné typy správních řízení a využije se zejména ve sporném řízení, neboť lhůta stanovená podle § 39 je pro účastníka řízení závazná, a pokud by v takto závazně stanovené lhůtě nestihl daný úkon učinit, může sice požádat o prominutí jejího zmeškání (§ 41 správního řádu), jinak ale marně uplyne. Naproti tomu v řízení o žádosti (nesporné řízení), v němž lze důvodně předpokládat žadatelův zájem na jejím rychlém vyřízení, a tedy jeho snahu odstranit vady žádosti co nejdříve, není pochybením správního orgánu, pokud ve výzvě podle § 45 odst. 2 správního řádu nestanoví lhůtu k odstranění vad usnesením, ale jen neformálně faktickou výzvou, aby ve stanovené lhůtě žadatel jednal, tím spíše, že mu zákon formu usnesení neukládá (§ 76 odst. 1 správního řádu).

K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2016 č. j. 3 Azs 143/2015-37, v němž ke stejné námitce téhož právního zástupce (byť ve skutkově jiné věci) přisvědčil rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22.6.2015 č. j. 52A, 54/2015-45, který konstatoval, že výzva správního orgánu představovala nadstandardní krok, který nebylo třeba provést usnesením. K tomu NSS doplnil, že „i kdyby byla zmiňovaná výzva chápána v intencích kasační a žalobní argumentace, nemusela by přesto splňovat formální podobu usnesení. Podle § 76 odst. 1 správního řádu, totiž správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem. Ustanovení § 45 odst. 2

správního řádu ovšem pro výzvu k odstranění vad žádosti formu usnesení nepředepisuje, a nemohlo by tudíž zakládat povinnost správního orgánu usnesení vydávat. Nic na tom nemění ani dikce § 39 odst. 1 správního řádu, vztahující se ke lhůtám pro provedení úkonu. Toto ustanovení totiž nelze vykládat v tom smyslu, že správní orgán musí při stanovení jakékoliv lhůty použít ještě usnesení.“

Uvedené lze důvodně aplikovat i v nyní projednávané věci a soud pro úplnost shrnuje zjištěný procesní postup správních orgánů, podle kterého žalobce podal blanketní rozklad, byl MV vyzván k jeho doplnění, na to žalobce reagoval žádostí o nahlédnutí do spisu, což mu bylo také obratem umožněno. Poté, kdy žalobce nahlédl do spisu, byl správním orgánem 1. stupně znovu vyzván, aby doložil důvody rozkladu, tedy byl už po druhé upozorněn na to, že důvody rozkladu jím dosud uplatněny nebyly. Současně mu byla stanovena lhůta pro splnění této povinnosti a byl poučen o tom, jak bude správní orgán při jejím nedodržení postupovat. Žalobce na to však nereflektoval a z pohledu soudu účelově požádal o další prodloužení lhůty s tím, že si musí opatřit doklady ve své domovině, aniž by tyto doklady konkrétně označil, a aniž by pro to podle zjištěného skutkového stavu existoval relevantní důvod, tedy že by takové žalobcem opatrované doklady mohly zvrátit zjištěný skutkový stav. Jím totiž bylo postaveno na jisto, že žalobce je evidován v rejstříku trestů jako osoba, která byla v České republice (o jejíž státní občanství žádá) pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin, pročež mu byl podmíněně uložen trest odnětí svobody. Tato skutečnost je nesporná a je z ní zřejmé, že žalobce nesplnil jednu z kumulativně stanovených podmínek ustanovení § 7 zákona o státním občanství, konkrétně odstavce 1 písm. c), přičemž nesplnění této podmínky nelze podle § 11 téhož zákona prominout.

K tomu soud připomíná, že splnění jiné obligatorní podmínky ustanovení § 7 odst. 1 (podmínky dle § 7 odst. 1, písm. e) byla správním orgánem 1. stupně žalobci za použití ustanovení § 11 odst. 4 citovaného zákona prominuta. Ani z tohoto pohledu tak nelze MV ničeho vytknout.

Za daného skutkového stavu tak žalovaný právem uvážil, že další prodloužení lhůty k doplnění rozkladu z důvodu opatrování hypotetických podkladů z domovského státu žalobce nemůže mít na závěry posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vliv, neboť opatřením blíže nespecifikovaných dokladů ze své domoviny žalobce nemůže zvrátit zjištěný skutkový stav o tom, že se dopustil na území České republiky v posledních 5 letech úmyslného trestného činu a proto byl pravomocně odsouzen.

Lze tak uzavřít, že se správní orgán 1. stupně ani žalovaný nezákonností postupu při rozhodování o rozkladu žalobce nedopustily, žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech a na právu na spravedlivý proces, byl řádně vyzván k doplnění svého opravného prostředku a přesto, že tak neučinil, žalovaný přezkoumal zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v souladu s ustanovením § 152, odst. 2, 3 správního řádu a jeho závěr o zamítnutí rozkladu žalobce podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu je v souladu se zákonem. Podle obsahu spisového materiálu poskytly správní orgány obou stupňů žalobci rovněž maximální míru součinnosti při respektování jeho procesních práv a soud ze strany správních orgánů nezákonnost jejich postupu ve správním řízení ani k podaným žalobním námitkám tedy neshledal.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. dubna 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová